

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym dnia 25 października 2022 roku powód (...) Spółka jawna E.M W. w K. domagał się zasądzenia od pozwanego (...) Towarzystwo (...) w S. kwoty 70.917,21 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 13 stycznia 2021 roku do dnia zapłaty oraz kosztów procesu.

W uzasadnieniu wskazał, że w dniu 21.10.2020 r. doszło do kolizji drogowej, w wyniku której został uszkodzony pojazd marki A. (...) o nr rej. (...) będący przedmiotem umowy leasingu między (...) Sp. z o.o. a powodową spółką. Pojazd posiadał ważną polisę (...). Zakres ubezpieczenia obejmował likwidację szkód w wariantcie serwisowym, ponadto zgodnie z postanowieniami umowy leasingu mógł zostać naprawiony jedynie w autoryzowanym serwisie i przy użyciu części nowych oryginalnych. Podniósł, że w związku ze zdarzeniem powódka dokonała zgłoszenia szkody. Pozwany przyjął zgłoszenie i przygotował kalkulację naprawy pojazdu na kwotę 36.828,79 zł netto. Powód nie godząc się z taką wyceną zlecił wykonanie kalkulacji naprawy niezależnej firmie eksperckiej z uwzględnieniem zapisów owu. Zgodnie ze sporządzoną kalkulacją przy uwzględnieniu naprawy w autoryzowanym serwisie na nowych oryginalnych częściach koszt naprawy wynosi 132.526,68 zł brutto/107.745,27 zł netto. Poda dalej, że w dniu 2 czerwca 2021 roku została zawarta umowa cesji V. z W., przenosząca na cesjonariuszy przysługujące na podstawie umowy ubezpieczenia prawa odszkodowawcze w stosunku do pozwanego z tytułu powstałej w dniu 21.10.2020 r. szkody. Powód podniósł, że wezwał pozwanego do zapłaty kwoty zgodnej z przedstawionym kosztorysem likwidacji szkody z użyciem nowych oryginalnych części, jednakże bezskutecznie. Powód zwrócił uwagę, że w chwili szkody auto było użytkowane przez czternaście miesięcy i miało znikomy przebieg 15.757 km. (...) w chwili szkody posiadało gwarancję fabryczną zarówno na elementy mechaniczne jak i na perforację nadwozia dlatego propozycja naprawy w warsztacie nie będącym autoryzowanym serwisem (...) mogłoby narazić powódkę na utratę posiadanej gwarancji na samochód. (k.3-6)

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 24 listopada 2022 r. w sprawie VGNe 3180/22 Sąd Rejonowy w Kielcach V Wydział Gospodarczy uwzględnił powództwo w całości (k. 57)

W sprzeciwie od powyższego nakazu zapłaty pozwany zaskarżył nakaz w całości i wniósł o oddalenie powództwa. Podniósł, że pozew jest pierwszym dokumentem- żądaniem rozliczenia szkody z umowy AC, wobec czego powództwo powinno zostać oddalone jako przedczesne. Pozwany nie miał możliwości ustalenia odpowiedzialności co do zasady i wysokości. Pozwany zakwestionował swoją odpowiedzialność co do wysokości. Kolejno pozwany podniósł zarzut spełnienia świadczenia, bowiem decyzją z dnia 25.11.2021 r. przyznał i wypłacił na rzecz powoda kwotę 36.828,79 zł netto (z polisy OC sprawcy), jednocześnie w dniu 6 grudnia 2022 r. sporządzono kalkulację zgodnie z OWU na kwotę 43.314,50 zł Należne odszkodowanie to więc kwota 6.485,71 zł stanowiąca różnicę pomiędzy ww. wartościami, w tym zakresie pozwany wydał decyzję w dniu 15 grudnia 2022 r. Kolejno pozwany zaznaczył, że zgodnie z § 7 OWU w wariantcie serwisowym rozliczenie szkody następuje na podstawie faktury dokumentującej naprawę pojazdu przez zakład dokonujący tej naprawy, a powód nie przedstawił faktury z serwisu naprawczego – sprzedał samochód i nie rozpoczął nawet jego naprawy, tym samym należne odszkodowanie winno zostać rozliczone w OWU zgodnie z warianttem kosztorysowym. W kwestii stawki za rbg rac blacharskich, lakierniczych itp., zasady rozliczenia kosztów naprawy pojazdu w przypadku wystąpienia szkody częściowej zostały uregulowane w § 29 OWU. Kolejno zaznaczył, że ubezpieczyciel ma 30 dni na wydanie decyzji w przedmiocie odszkodowania, dzień pozwu należy potraktować jak zgłoszenie szkody z polisy AC. W związku z tym została wydana decyzja z dnia 15 grudnia 2022 roku. Dodatkowo strona [ozwana przedłożyła kosztorys sporządzony zgodnie z OWU na kwotę 43. 314,50 zł. Wartość tę należy zdaniem pozwanej pomniejszyć o kwotę przednio wypłaconą 36.828,79 zł co daje kwotę do wypłaty na poziomie 6.485,71 zł. Według pozwanego wskazane odszkodowanie zostało ustalone zgodnie z regulacjami OWU i załączonym kosztorysem, zakresem uszkodzeń oraz technologią naprawy producenta pojazdu. (k.64-66)

Pismem procesowym z dnia 6 lutego powódka poinformowała, że pozwany już po wytoczeniu powództwa wypłacił powódce tytułem odszkodowania dalszą kwotę 6.485,71 zł netto. Wobec czego powódka wniosła o zasądzenie od pozwanego kwoty 64.431,50 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 13 stycznia 2021 roku do

dnia zapłaty oraz kosztów procesu. Powódka doprecyzowała podstawę faktyczną roszczenia wskazując, że podstawą dochodzenia roszczeń od pozwanej jest OC sprawcy szkody, a nie umowa AC, jak omyłkowo wskazano w uzasadnieniu pozwu. W pozostałym zakresie powódka poparła swe twierdzenia i zgłoszone wnioski dowodowe. (k. 90-91)

Pozwany pismem z dnia 20 lutego 2023 roku wobec zmiany stanowiska strony powodowej i dochodzenia roszczenia z umowy OC sprawcy, a nie AC wniósł o dopuszczenie nowych dowodów. Kolejno wskazał, że zaproponował poszkodowanemu zorganizowanie naprawy pojazdu. Poda, że zgodnie z zasadami minimalizacji szkody i współpracy wierzyciela z dłużnikiem, uwzględnione rabaty, których zakup pozwany na takich warunkach gwarantował i potwierdził w treści kosztorysu. Zdaniem pozwanego poszkodowany mógł dokonać naprawy zgodnie z kosztorysem pozwanego. Zdaniem pozwanego powód domaga się odszkodowania, które stanowiłoby dla niego bezpodstawne wzbogacenie. Pozwany podniósł nadto, że powód nie przedłożył faktury za naprawę, ani jakiegokolwiek dokumentacji świadczącej o zamontowaniu w pojeździe wyłącznie części O, a większość części zastosowane w kalkulacji przez pozwanego to części O, a powód nie przedstawił dowodu na okoliczność gwarancji na pojazd. Pozwany ponownie wskazał, że zapewnił możliwość dokonania naprawy ze współpracującym z nim warsztatami oraz zagwarantował możliwość naprawy w sieci serwisów współpracujących z pozwanym za kwotę określoną w kalkulacji naprawy. W zakresie minimalizacji szkody, powódka wskazała, że koszt naprawy jest hipoteczny i poszkodowany nie miał nawet obowiązku naprawienia szkody, nie oznacza to jednak że może w ramach szkody z OC pojazdu domagać się maksymalnych kosztów przy zastosowaniu stawek jak przy (...), wyłącznie części O oraz bez zastosowania zniżek. Wręcz przeciwnie, według pozwanego, jeżeli poszkodowany mógł dokonać naprawy pojazdu za cenę z kalkulacji pozwanego w sieci partnerskiej i przywracając pojazd od stanu sprzed szkody to wino to być uwzględnione. Według pozwanego meritum sprawy sprowadza się do wyliczenia kosztów, które uwzględnivszy zasadę minimalizacji szkody oraz współpracy wierzyciela z dłużnikiem pozwolą realnie uszkodzony pojazd. Wobec czego w ocenie pozwanego, meritum sprawy ogranicza się do ustalenia czy sporządzony przez pozwanego kosztorys naprawy na kwotę 36.828,79 zł netto został opracowany zgodnie z protokołem szkody i zapewnił przywrócenie pojazd do stanu sprzed wypadku oraz czy poszkodowany przeprowadziłby przedmiotową naprawę w sieci warsztatów współpracujących, zgodnie z kosztorysem pozwanego na ww. kwotę. (k. 103-107)

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 21 października 2020r. doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzeniu uległ pojazd marki A. o nr rej. (...) (szkoda częściowa), stanowiący własność V. (...), a będącego w użytkowaniu spółki (...)j. E.M W. w K..

Sprawca kolizji ubezpieczony był w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u pozwanego (...) Towarzystwo (...) w S..

okoliczności bezsporne, a nadto dowód: umowa leasingu wraz z ogólnymi warunkami umowy oraz upoważnieniem k. 16-21, akta szkody na płycie CD k. 83

Powyższa szkoda została zgłoszona pozwanemu i zarejestrowana pod nr (...).

Pozwany w przesłanym poszkodowanemu raporcie szkody poinformował poszkodowanego, iż w szkodach częściowych likwidowanych z umowy ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, proponuje naprawę pojazdu w warsztacie współpracującym z E. Hestią.

dowód: raport szkody k. 118-119

Umową cesji z dnia 2 czerwca 2021 r. poszkodowany (...) Sp. z o.o. przełał na powoda wierzytelność z tytułu odszkodowania, przysługujące mu wobec pozwanego w zakresie szkody komunikacyjnej o nr (...) z dnia 21.10.2020r.

dowód: umowa cesji k.23

(...) Towarzystwo (...) w S. po przeprowadzonym postępowaniu likwidacyjnym uznało swoją odpowiedzialność i na podstawie sporządzonego kosztorysu przyznało poszkodowanemu odszkodowanie z tytułu kosztów naprawy pojazdu

w ramach odszkodowania OC sprawcy w wysokości 36.828,79 zł netto, uwzględniając przy wyliczeniu upusty i rabaty przysługujące pozwanemu.

dowód: kalkulacja naprawy pozwanego k. 25-33, decyzja k. 34

Powódka nie godząc się z powyższym zleciła wykonanie prywatnemu rzeczoznawcy sporządzenie kalkulacji naprawy pojazdu. Zgodnie ze sporządzoną na zlecenie powódki kalkulacją koszt naprawy pojazdu marki A. o nr rej. (...) wynosi 132.526,68 zł brutto.

Wobec powyższego powódka wezwała pozwanego do zapłaty kwoty 107.745,27 zł tytułem odszkodowania za szkodę w ww. pojeździe.

dowód: kalkulacja naprawy wraz z protokołem szkody k. 35-43, wezwanie do zapłaty k. 44-45

Pozwany decyzją dnia 27.09.2021 r. wskazał, iż nie znajduje podstaw do zmiany swojego stanowiska.

dowód: decyzja pozwanego k. 47-48

Użytkownik pojazdu spółka - spółka (...)j. E.M W. w K., otrzymała zgodę od właściciela pojazdu - V. (...) na wypłacenie jej odszkodowania, pod warunkiem, naprawy pojazdu oryginalnymi częściami i w autoryzowanym serwisie.

Pojazd w dniu szkody miał 14 miesięcy, 15 000 km przebiegu i posiadał gwarancję producenta. Napawa poza serwisem wiązały się z utratą gwarancji.

W dniu 09.02.2021 r. W. Sp.j. E.M W. w K. dokonała sprzedaży uszkodzonego pojazdu marki A. o nr rej. (...) (w stanie uszkodzonym) na rzecz (...) .H.U. (...) za kwotę 86.100,00 zł brutto.

dowód: zeznania świadka E. W. k. 131-131v, faktura nr (...) k. 52

Decyzją z dnia 15 grudnia 2022 r. pozwany przyznał dopłatę do odszkodowania w wysokości 6.485,71 zł netto, uznając koszty naprawy w łącznej wysokości 43.314,50 zł.

dowód: decyzja k. 68

Wartość szkody powstałej w samochodzie marki A. o nr rej. (...) w dniu 21 października 2020 roku wyrażona jako szacunkowy celowy i ekonomicznie uzasadniony koszt naprawy uszkodzeń pojazdu z uwzględnieniem części zamiennych oryginalnych o cechowanych logiem producenta pojazdu, technologii naprawy określonej przez producenta oraz stawki za roboczogodzinę stonowanej na rynku lokalnym przez autoryzowane serwisy (...) (168 zł netto z 1 rbg) winien wynosić 83.250,35 zł netto (102.397,93 zł brutto).

Analiza zgromadzonego materiału w aktach sprawy pozwala na wskazanie, iż szacunkowa wartość pojazdu marki A. (...) o nr rej. (...) przed szkodą z dnia 21 października 2020 roku winna wynosić 208 500 zł brutto.

Wyliczona metodą analityczną za pomocą programu eksperckiego (...)ekspert wartość pojazdu A. (...) o nr rej. (...) w stanie uszkodzonym po szkodzie z dnia 21 października 2020 r. winna wynosić 118 600 zł brutto.

W aktach szkody i aktach sprawy brak jest informacji, które ujawniałyby dane konkretnego serwisu naprawczego działającego na rynku lokalnym, który to przeprowadziłby naprawę opiniowanego pojazdu z uwzględnieniem rabatów części zamiennych w wysokości 25% i 8 % na koszty naprawy. Wobec czego nie jest możliwe wskazanie czy możliwa była naprawa pojazdu z uwzględnieniem ww. rabatów. W ocenie biegłego na rynku lokalnym nie jest możliwe dokonani naprawy opiniowanego pojazdu z uwzględnieniem zakresu uszkodzeń stwierdzonych podczas postępowania likwidacyjnego w dokumentacji fotograficznej zgodnie z kosztorysem pozwanego tj. za kwotę 36.828,79 zł brutto.

dowód: opinia biegłego sądowego M. S. k. 136-154, uzupełniająca opinia biegłego sądowego M. S. k. 172-174, ustne wyjaśnienia biegłego sądowego M. S. k. 186-186v, uzupełniająca opinia biegłego sądowego M. S. k. 190-198

Powyższy stan faktyczny, Sąd ustalił na podstawie wskazanych dowodów z dokumentów, który w znacznej części był pomiędzy stronami bezsporny. Sąd oparł się również na dowodzie z zeznań świadka E. W. którym jako spójnym, rzeczowym, uzupełniającym materiał dowodowy dał wiarę w całości.

W ocenie Sądu dowody z dokumentów, w zakresie w jakim stanowiły podstawę poczynionych w niniejszej sprawie ustaleń faktycznych, tworzą spójny i niebudzący wątpliwości w świetle wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, a przez to zasługujący na wiarę materiał dowodowy. Stwierdzić należy, że żadna ze stron nie poddawała w wątpliwość ich wiarygodności i mocy dowodowej, również Sąd nie dopatrywał się w nich niczego, co uzasadniałoby powzięcie wątpliwości w tym zakresie. Sąd ocenił opinię biegłego z zakresu techniki samochodowej jako jasną, pełną i jednoznaczną. Sporządzone opinie pozwoliły ustalić w sprawie okoliczności wymagające wiedzy specjalistycznej, tj. koszt naprawy pojazdu uszkodzonego. Biegły w swych wyjaśnieniach, a także w opiniach uzupełniających udzielił wyczerpujących odpowiedzi na postawione przez strony pytania.

Sąd na rozprawie w dniu 17 stycznia 2024 r. oddalił wniosek pełnomocnika powoda o dopuszczenie dowodu z uzupełniającej opinii w przedmiocie ustalenia stawek roboczogodziny w autoryzowanej stacji obsługi. Sąd wskazuje, iż niniejszy wniosek był bezzasadny i prowadził do wydłużenia postępowania w niniejszej sprawie. W tym miejscu zaznaczyć należy, iż przeprowadzone postępowanie pozwoliło ustalić stawkę roboczogodziny w (...) serwisie (...) na rynku lokalnym.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części, tj. co do kwoty 39.935,85 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 13 stycznia 2021 r. do dnia zapłaty i oddaleniu w pozostałym zakresie.

W przedmiotowej sprawie okoliczności faktyczne związane z powstaniem szkody, odpowiedzialnością strony pozwanej i przebiegiem postępowania likwidacyjnego były bezsporne, sporna pozostawała zaś wysokość szkody powstałej na skutek zdarzenia z dnia 21 października 2020 r. Nie kwestionowana była również legitymacja bierna strony pozwanej.

Zgodnie z art. 509 § 1 k.c., wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania.

Niniejszym powództwem powód żądał zapłaty 70.917,21 zł z tytułu różnicy między wypłaconym odszkodowaniem, a wyliczonym przez powoda na podstawie prywatnej ekspertyzy. Pozwana zakwestionowała roszczenie powoda w całości. Zarzuciła, iż proponowała pozwanemu naprawę pojazdu w sieciach naprawczych należących do E. Hestii, ponadto podnosiła, iż koszt naprawy pojazdu winien być wyliczony z uwzględnieniem rabatów udzielonych jej na części i materiały.

Z art. 822 § 1 k.c. wynika, że przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Art. 822 § 2 k.c. stanowi, że jeżeli strony nie umówiły się inaczej, umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, o jakich mowa w § 1, będące następstwem przewidzianego w umowie zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia. W myśl art. 824[1] § 1 k.c. o ile nie umówiono się inaczej, suma odszkodowania wypłacona przez ubezpieczyciela nie może być wyższa od poniesionej szkody.

Zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli (t. j. Dz. U. z 2018 roku, poz. 473 z późn. zm.), z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu

szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Zgodnie z art. 36 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym.

Jak stanowi art. 361 § 1 k.c., zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W myśl art. 361 § 2 k.c., w powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Natomiast zgodnie z art. 363 § 1 k.c. naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu.

Naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej (art. 363 § 1 k.c.). Przepis art. 361 § 2 k.c. statuuje zasadę pełnego odszkodowania, zgodnie z którą poszkodowany powinien uzyskać naprawienie szkody w całości, a jej rozmiar wyznacza górną granicę obowiązku odszkodowawczego. Ustalenie rozmiaru szkody dokonywane jest poprzez zastosowanie tzw. metody dyferencyjnej, polegającej na porównaniu stanu majątku poszkodowanego z chwili ustalania szkody ze stanem hipotetycznym, w jakim by się on znalazł, gdyby nie wystąpiło zdarzenie szkodzące. Przy czym podkreślenia wymaga, że w praktyce najczęściej stosowana jest tzw. ograniczona metoda dyferencyjna, polegająca na oszacowaniu wpływu zmian wywołanych czynem niedozwolonym na wartość wybranych części majątku poszkodowanego. Obliczanie wartości całego majątku poszkodowanego jest bowiem niepraktyczne i bardzo trudne, dlatego badaniu poddawane są tylko te składniki, na których wartość wpływ miało zdarzenie szkodzące.

Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 15 listopada 2001 roku, sygn. akt III CZP 68/01 stwierdził, że „jest niewątpliwe, że szkoda powstaje w chwili wypadku komunikacyjnego i podlega naprawieniu na podstawie art. 436 k.c. oraz według zasad określonych w art. 363 k.c., a w wypadku odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń - według zasad określonych w § 2 tego przepisu. Obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawić, odszkodowanie bowiem ma wyrównać uszczerbek majątkowy powstały w wyniku zdarzenia wyrządzającego szkodę, istniejący od chwili wyrządzenia szkody do czasu, gdy zobowiązany wypłaci poszkodowanemu sumę pieniężną odpowiadającą szkodzie ustalonej w sposób przewidziany prawem. Przy takim rozumieniu szkody i obowiązku odszkodowawczego nie ma znaczenia, jakim kosztem poszkodowany faktycznie dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle to uczynił albo zamierza uczynić. Dlatego dla określenia wysokości należnego poszkodowanemu od zakładu ubezpieczeń odszkodowania za szkodę wynikającą z uszkodzenia pojazdu w wypadku komunikacyjnym nie ma znaczenia fakt, że poszkodowany nie wykonał jeszcze naprawy pojazdu, na co zwrócił już uwagę Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 27 czerwca 1988 r., I CR 151/88 ((...) 1989, nr 10-12, s. 310-311)”.

Nie należy pominąć, iż wysokość odszkodowania powinna ściśle odpowiadać wysokości szkody, ale i nie powinno być od niej wyższe i stanowić źródła bezpodstawnego wzbogacenia poszkodowanego. Stosownie do treści art. 363 § 2 k. c. wysokość odszkodowania winna wyrównywać różnicę pomiędzy obecnym stanem poszkodowanego, a tym stanem, jaki by istniał, gdyby nie nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę, tj. hipotetycznym. Według tych więc przepisów ustalone odszkodowanie ma odpowiadać wartości szkody i jego wypłata nie może służyć wzbogaceniu poszkodowanego. (także np. Sąd Apelacyjny w Warszawie w wydanym 29 maja 2015r. wyroku w sprawie sygn. akt I ACa 1780/14, LEX nr 1771048; Sąd Apelacyjny w Łodzi w wydanym 14 listopada 2013r. wyroku w sprawie sygn. akt I ACa 336/12, LEX nr 1402913).

Obowiązek naprawienia szkody aktualizuje się już w momencie jej wyrządzenia; jego realizacja nie jest uzależniona od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawić (por. np. uzasadnienie uchwały SN z 15 listopada 2001 r., III CZP 68/01, wyrok SN z 16 maja 2002 r., V CKN 1273/00 i uzasadnienie uchwały SN z

17 maja 2007 r., III CZP 150/06); w efekcie poszkodowany może dochodzić odszkodowania na podstawie rachunków za wykonaną naprawę rzeczy albo w oparciu o prognozowane koszty jej naprawy.

W przypadku, gdy odszkodowanie za uszkodzenie samochodu ustalane jest na podstawie metody kosztorysowej (w oparciu o prognozowane koszty naprawy), jego wysokość podlega odpowiedniej weryfikacji: ceny części i usług przyjmuje się na poziomie obowiązującym na rynku lokalnym (por. uchwałę SN z 13 czerwca 2003 r., III CZP 32/03), z uwzględnieniem kwoty podatku od towarów i usług (jeżeli poszkodowany nie może obniżyć podatku od niego należnego o kwotę podatku naliczonego [por. uchwałę SN z 15 listopada 2001 r., III CZP 68/01 i uchwałę SN z 17 maja 2007 r., III CZP 150/06]); w rachubę – o ile ich użycie jest niezbędne do naprawienia uszkodzonej rzeczy albo gdy ich zastosowanie nie prowadzi do zwiększania wartości pojazdu w stosunku do jego wartości sprzed powstania szkody – wchodzi części nowe (por. wyrok SN z 20 listopada 1970 r., II CR 425/72 i uchwałę SN z 12 kwietnia 2012 r., sygn. akt III CZP 80/11), a w takim zakresie, w jakim poszkodowany może dokonać wyboru warsztatu naprawczego (w szczególności – kierując się fachowością i rzetelnością technicznej obsługi oraz poziomem prac naprawczych - autoryzowanego [por. uchwałę SN z 13 czerwca 2003 r., III CZP 32/03]) – również części oryginalne (pochodzące od producenta pojazdu).

Ustalając wartość szkody w pojeździe marki A. o nr rej. (...) Sąd oparł się na opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej jako jasnej, pełnej i jednoznacznej.

Zgodnie ze sporządzoną opinią wartość szkody powstałej w samochodzie marki A. o nr rej. (...) w dniu 21 października 2020 roku wyrażona jako szacunkowy celowy i ekonomicznie uzasadniony koszt naprawy uszkodzeń pojazdu z uwzględnieniem części zamiennych oryginalnych o cechowanych logiem producenta pojazdu, technologii naprawy określonej przez producenta oraz stawki za roboczogodzinę stonowanej na rynku lokalnym przez autoryzowane serwisy (...) (168 zł netto z 1 rbg) winien wynosić 83.250,35 zł netto (102.397,93 zł brutto).

Przywrócenie rzeczy uszkodzonej do stanu poprzedniego polega na doprowadzeniu jej do stanu używalności w takim zakresie, jaki istniał przed wyrządzeniem szkody (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 października 1972 r., II CR 425/72). Ponadto zgodnie z poglądem wyrażonym w uchwale składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012 r. (III CZP 80/11) – zakład ubezpieczeń zobowiązany jest na żądanie poszkodowanego do wypłaty, w ramach odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu. Dopiero jeżeli ubezpieczyciel wykaże, że prowadzi to do wzrostu wartości pojazdu, odszkodowanie może ulec obniżeniu o kwotę odpowiadającą temu wzrostowi.

Sąd w pełni podziela zatem wnioski płynące z opinii biegłego. W ocenie Sądu uzasadnionym było przyjęcie kosztu części oryginalnych, albowiem ich użycie pozwoliłoby przywrócić uszkodzony pojazd poszkodowanej do stanu jak sprzed szkody. Ubezpieczyciel nie wykazał, by w pojeździe przed szkodą znajdowały się części inne niż oryginalne, albo że znajdowały się w nich części zakwalifikowane do wymiany, które nosiły ślady naprawy czy też uszkodzeniu uległy zamienniki wbudowane do pojazdu przed szkodą. Nadto ze względu na okoliczności sprawy, w tym wiek pojazdu, przebieg pojazdu oraz gwarancję producenta pojazdu zdaniem Sądu uzasadnionym było przyjęcie kosztów naprawy z uwzględnieniem naprawy w autoryzowanym serwisie.

Należy wskazać, że Sąd akceptuje w tym zakresie jednoznaczny linię orzecniczą Sądu Najwyższego, wskazującą że naprawa pojazdu po kolizji jest okolicznością obojętną dla sprawy przeciwko ubezpieczycielowi, ponieważ sam obowiązek odszkodowawczy ubezpieczyciela pojawił się już z chwilą wyrządzenia poszkodowanemu szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy samochodu i czy w ogóle zamierzał go naprawić (por. uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2001r., III CZP 68/1, OSNC 2002/6/74). W uzasadnieniu uchwały siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 17 maja 2007r., III CZP 150/06 (OSNC 2007/10/144) wyjaśniono problem powstania roszczenia odszkodowawczego, a tym samym szkody (uszczerbku majątkowego) - roszczenie odszkodowawcze w ramach ustawowego obowiązku ubezpieczenia komunikacyjnego OC powstaje już z chwilą wyrządzenia szkody tj., właśnie w chwili nastąpienia wypadku komunikacyjnego i pojawienia się dalszych przesłanek

odpowiedzialności sprawcy na podstawie art. 436 k.c. Obowiązek naprawienia szkody nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy samochodu i czy w ogóle zamierzał dokonać takiej naprawy w przyszłości. Należy zatem wyraźnie odróżnić sam moment powstania szkody i roszczenia o jej naprawienie od daty ewentualnego naprawienia rzeczy (samochodu), bowiem dla powstania odpowiedzialności ubezpieczyciela istotne znaczenie ma sam fakt powstania szkody, a nie fakt naprawienia samochodu (sekwencja zdarzeń: wypadek komunikacyjny i uszkodzenie pojazdu, powstanie szkody w majątku poszkodowanego, powstanie roszczenia odszkodowawczego, inne zdarzenia, w tym m.in. naprawienie samodzielne samochodu przez poszkodowanego i poniesienie wydatków). W innej, istotnej dla danej problematyki odszkodowawczej, uchwale Sądu Najwyższego z dnia 24 sierpnia 2017r., III CZP 20/17 stwierdzono, że koszty naprawy pojazdu uszkodzonego „zgodnie z utrwalonym już orzecznictwem mogą być dochodzone jeszcze przed ich poniesieniem”, a roszczenie takie służy do „wylimitowania już istniejącej szkody”. Sąd Najwyższy w sprawie II CNP 32/17, powołując się na ww. orzecznictwo, wskazał dodatkowo, że skoro powstanie szkody (uszczerbku majątkowego) powoda należy łączyć już z chwilą uszkodzenia pojazdu (bo wtedy następuje już uszczerbek w majątku powoda rozumianym en bloc i wtedy już powstaje roszczenie o naprawienie szkody, zgodnie z koncepcją dyferencyjną), to oczywiście, nie mają tu już znaczenia późniejsze zdarzenia, m.in w postaci sprzedaży uszkodzonego lub już naprawionego samochodu. Mając powyższe na uwadze, Sąd uznał argumentację pozwanego co do potrzeby udokumentowania fakturami poniesionych kosztów naprawy uszkodzonego samochodu za bezzasadną. Ponadto pojazd i okres eksploatacji pojazdu nie może narzucać z góry użycia do jego naprawy jedynie części zamiennych alternatywnych, a nie oryginalnych. Tym bardziej, że z akt szkody, zwłaszcza z protokołu oględzin wykonanego przez rzeczoznawcę pozwanego nie wynika czy zakwalifikowane przez niego do wymiany części zamontowane w uszkodzonym samochodzie były oryginalne fabrycznie czy też nie.

Sąd także wskazuje, iż wobec poczynionych ustaleń, że poszkodowany sprzedał uszkodzony pojazd, to w sytuacji braku naprawy pojazdu szkodą nie jest poniesiony przez poszkodowanego wydatek na naprawę pojazdu, lecz szacunkowa wysokość tych wydatków, przy czym żadne przepisy prawa nie nakładają na poszkodowanego obowiązku naprawienia uszkodzonego pojazdu. Poszkodowany może również pojazd sprzedać, bez jego uprzedniej naprawy, co nie zmienia faktu, iż odszkodowanie winno być równe kosztom szacowanej naprawy pojazdu.

Sąd nie podzielił zarzutu pozwanego, że poszkodowany bezzasadnie nie skorzystał z możliwości naprawy pojazdu w warsztacie należącym do sieci warsztatów współpracujących z pozwanym. Skoro możliwe jest żądanie wypłaty odszkodowania odpowiadającego hipotetycznym kosztom naprawy, nawet gdyby pojazd nie został fizycznie naprawiony, albo został naprawiony w sposób nieprofesjonalny, za niższą kwotę, to tym bardziej nie sposób zarzucać poszkodowanemu, że nie skorzystał z możliwości naprawy w warsztacie współpracującym z pozwanym.

Poszkodowany ma prawo do tego, aby za ustaloną kwotę odszkodowania móc naprawić pojazd w wybranym warsztacie naprawczym, zaś rabaty nie są elementami powszechnie obowiązujących cen na rynku części zamiennych i oryginalnych. Jeżeli w procesie wyceny wysokości szkody przyjmuje się czynniki niewystępujące na rynku lub też występujące sporadycznie, to należy uznać, że nie jest to obiektywna wycena kosztów naprawy pojazdu (zob. wyrok SO w Olsztynie z 29 maja 2019 r., Sygn. akt IX Ca 1560/18).

Nie ma podstaw do wymagania, aby poszkodowany naprawił pojazd w serwisie wskazanym przez ubezpieczyciela, który mógłby potencjalnie uzyskać określony upust przy zakupie niezbędnych części czy preferencyjne stawki za roboczogodzinę prac. Tego rodzaju zabiegi ubezpieczyciela prowadzą do nieuzasadnionego obniżenia wysokości należnego odszkodowania, które ma odpowiadać rzeczywistym kosztom naprawy pojazdu. Tym bardziej pozwany nie miał podstaw do uzależnienia dopłaty odszkodowania powodowi jedynie w przypadku dokonania przez niego naprawy, w warsztacie Sieci Naprawczej E. Hestii z użyciem części nowych, oryginalnych zakwalifikowanych do wymiany. Powód nie miał obowiązku w przypadku podjęcia decyzji o naprawie uszkodzonego samochodu, do zlecenia tej usługi, w zarekomendowanym przez pozwanego warsztacie, należącym do Sieci Naprawczej E. Hestii.

Reasumując, Sąd ustalił, że koszt naprawy samochodu marki A. o nr rej. (...) w celu przywrócenia go do stanu sprzed szkody uzasadniony zakresem uszkodzeń pojazdu, przy użyciu części zamiennych oryginalnych o cechowanych logiem producenta pojazdu, technologii naprawy określonej przez producenta oraz stawki za roboczogodzinę stosowanej na

ryнку lokalnym przez serwisy naprawcze autoryzowane winien wynosić 83.250,35 zł netto. W toku postępowania likwidacyjnego wypłacono kwotę 43.314,50 zł, a zatem do pokrycia pełnej szkody pozostała kwota 39.935,85 zł. Sąd zasądził zatem w punkcie I wyroku od strony pozwanej rzecz powoda kwotę 39.935,85 zł, a dalej idące żądanie powoda w zakresie odszkodowania za uszkodzenie pojazdu marki A. oddalił jako niewykazane na podstawie wyżej wskazanych przepisów i kierując się powyższą argumentacją.

Podstawę prawną rozstrzygnięcia w przedmiocie odsetek stanowił przepis art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie (art. 481 § 2 zd. 1. k.c.). Wobec powyższego, od kwoty 39.935,85 zł Sąd zasądził na rzecz strony powodowej od strony pozwanej ustawowe odsetki za opóźnienie liczone od dnia 13 stycznia 2021 r. do dnia zapłaty, o czym orzeczono w punkcie I wyroku. W pozostałej części Sąd oddalił powództwo, jako niewykazane. (punkt II wyroku).

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 100 k.p.c. w zw. z § 2 pkt 4 i § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r. poz. 1800 z późn. zm.), dokonując ich stosunkowego rozdzielenia. Powód wygrał w 62 %, a pozwany 38 %. Na koszty procesu poniesione przez powoda w łącznej kwocie 9.963,00 zł złożyły się: opłata sądowa od pozwu – 3.546 zł, koszty zastępstwa procesowego – 5.400 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł, wykorzystana zaliczka na poczet wynagrodzenia biegłego – 1.000 zł. Pozwany poniósł koszty w kwocie 5.417 zł. Złożyły się na nie koszty zastępstwa procesowego w kwocie 5.400 zł oraz 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Powód wygrał proces w 62 % i w związku z tym powinien uzyskać zwrot kosztów procesu w takiej części, czyli w kwocie 6.177,06 zł ((...) 62 %). Pozwany wygrał proces w 38 % i w związku z tym powinien uzyskać zwrot kosztów procesu w takiej części, czyli w kwocie 2.058,46 zł (5417 zł x 38%). Wobec powyższego też, dokonując stosunkowego rozdzielenia kosztów procesu, Sąd ostatecznie w pkt trzecim wyroku zasądził od pozwanego (...) Towarzystwo (...) w S. na rzecz powoda (...) Spółki jawnej E.M W. w K. kwotę 4.118,60 zł (6.177,06-2.058,46) tytułem zwrotu kosztów procesu, o czym orzeczono w punkcie III wyroku.

O nieuiszczonych kosztach sądowych orzeczono na podstawie art. 113 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. 2018.300 ze zm.) (punkt 3 i 4 wyroku), stosownie do wygranej w sprawie. Nieuiszczone koszty sądowe to kwota 1.238,60 zł kwota wynagrodzenia biegłego uiszczona tymczasowo z sum budżetowych Skarbu Państwa.

Sędzia Anna Jermak

ZARZĄDZENIE

1. Odnotować uzasadnienie;
2. Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi strony powodowej.

Sędzia Anna Jermak